

Written by பி.இரயாகரன்

Wednesday, 26 May 2010 08:50 - Last Updated Wednesday, 26 May 2010 09:23

இன்று இலங்கையில் 30 முதல் 40 லட்சம் பரே, நாட்டிற்கு வளியில் சினை உழைக்கும் நிலையில் உள்ளனர். இது மொத்த சனத்தொகையில் அண்ணளவாக 20 சதவீதம். இலங்கையின் பிரதான வளநாட்டு வறுமானம் இவர்களின் உழைப்புதான். மனித உழைப்பு ஏற்றுமதியாகின்றது. மக்களை ஏற்றுமதி செய்து ஆள் வதுதான், இலங்கையின் இறையாண்மையாக மாறிவிட்டது. இதில் உள்ள அவலம் என்னவென்றால், இப்படி ஏற்றுமதியானவர்களில் பெரும்பகுதி பெண்கள். தங்கள் குழந்தைகளை ஆணாதிக சமீக அமைப்பில், அனாதையாக அநாதரவாக, கைவிட்டுச் செல்ல வேண்டிய நிலையில் இலங்கைப் பெண்கள் வாழ்கின்றனர்.

இந்த நிலையில் இவர்களின் பெண் குழந்தைகள், குடும்ப உறுப்பினராலயே பாலியல் ரீதியாக மயேப்படுகின்ற நிலை அதிகரித்துள்ளது. ஆண்கள் வேறு பெண்களுடன் தொடர்பு முதல் குடியும் கடித்துமாக மாறிவிடுகின்ற அவலம் பொதுவான ஒன்றாக மாறிவருகின்றது. இப்படி பல சமீக அவலத்தை, அந்தக் குடும்பம் சந்திக்கின்றது. குடும்பத்தின் மற்றைய உறுப்பினர்கள் வாழ்வாக அற்பகலியுடன் உழைத்து வந்தவர்கள் கடி, தாம் செய்து வந்த தொழிலை கைவிடுகின்றனர். உழைப்பில் ஈடுபடாத வளநாட்டு பணத்தை கொண்டு வாழும் போக்கில், நுகர்வு ஆடம்பரமும் கடி இணைந்து விடுகின்றது. இவர்களின் குழந்தைகளின் கல்வி முதல் அவர்களின் சமீக பண்பாட்டு பழக்கவழக்கங்கள் என அனைத்தும் சீரழிகின்றது.

இந்த நிலைக்கு காரணம் என்ன? ஒரு அரசு, சொந்த நாட்டில் மக்களை வாழ்வகைக் முடியாதது, வகற்றுக் கிடக்கின்றது. மக்கள் அன்னிய நாட்டுக்கு சினை உழைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அவர்கள் அங்கு பெரும் கலி இலங்கை பணத்தில் 10000 முதல் 15000 ரூபாதான். இலங்கை மத்தியதர வர்க்க வாழ்க்கைக் குரிய அடிமட்டத்தொகை. இதனைக் கடி இன்று இலங்கையில் உழைத்து வாழமுடியாத நிலையில், இலங்கை வாழ் மக்கள் உள்ளனர். இதனால் குடும்பத்தை பிரிந்து உழைப்பதற்காக வளநாட்டு செல்லுகின்றனர்.

